

A dicsekedők

Volt egyszer egy ember, s annak három fia. Ez az ember két idősebb fiát mesterségre adta, az egyikből borbély, a másikkól kovács lett. Kisebbik fiának nem kellett semmiféle mesterség, az felcsapott katonának.

Esztendő múlt esztendő után, a fiúk nem jártak haza, egyszer azonban levelet kaptak mind a hárman, hogy jöjjenek, ha még életben akarják látni az apjukat. Hazajönnek a fiúk, s hát csakugyan az apjuk halálán van.

- No, édes fiaim - mondotta az öregember -, csakhogy még egyszer láthatlak! Mondjátok el nekem, melyik mire ment, jól kitanultátok-e a mesterségeteket, hogy legalább nyugodtan szállhassak az én koporsómba.

Azt mondja a legidősebb:

- Ne búsuljon, édesapám, mert én jól kitanultam a mesterségemet. Én úgy tudok beretválni, hogy a nyulat futtában megberetválom.

- Na, ez igazán szép - örvendezett az öregember -, te, fiam, a jég hátán is megélsz.

- Ne féljen, édesapám - mondotta a másik legény, a kovács -, mert én meg úgy kitanultam a mesterségemet, hogy a lóra futtában felferem a patkót, meg le is veszem róla.

- Ó, de jó, Istenem, ó de jó! - mondotta az öregember.

- Hát te, fiam - szólt a legfiatalabbhoz -, milyen katona vagy, jól tudsz-e a karddal bánni?

- Én-e, édesapám? - kérdezte a legény. - Tudok biz' én. Egyszer kimentem sétálni a legfényesebb ruhámban, s hát amint mennék az utcán, szakadni kezd az eső. Hej, uramteremtőm, mit csináljak, gondoltam magamban, most ez a cudar eső pocskká veri az én szép atillámat. De nem sokáig gondolkoztam, hirtelen kirántottam a kardomat, s olyan gyorsan hadonásztam magam körül, hogy egy csepp nem sok, annyi sem esett reám. Hej, bezzeg bámulták is a többi katonák, amikor visszamentem a kaszárnyába, hogy nem vert meg az eső. Odajött a generális, megkérdezte, hogy mit csináltam. Mondtam, én nem csináltam egyebet, csak kirántottam a kardomat, s azzal visszavertem az esőt. Derék vitéz vagy, fiam, mondta a generális, s egy zacskó aranyat adott ajándékba.

- Ó, Istenem, Istenem - mondotta az öregember -, most már nyugodtan halok meg, megéltek mind a hárman a magatok emberségéből, nincs szükségetek arra a pénzecskére, amit összekuporgattam.

Éppen abban a szempillantásban jött a pap, hogy feladja az utolsó kenetet, s a haldokló ember, ami pénze volt, mind odaadta a papnak, hogy ossza ki a szegények közt. De bezzeg lekonyult az orra mind a három fiúnak, elment a kedvük a dicsekedéstől egész életükre. Az apjukat eltemették, aztán nyakukba vették a világot, mentek hárman háromfelé.

Holnap legyenek a ti vendégeitek!